

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.459/2025/8.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. november 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terheltl ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2025. június 2. napján kihirdetett 5.B.76/2024/40. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 5 (öt) évre, végrehajtási fokozatát börtönre enyhíti.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből 1.612.360 (egymillió-hatszáztizenkettőezer-háromszázhatvan) forintot az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A lefoglalás megszüntetése után kiadni rendelt bűnjelek kapcsán figyelmezteti a jogosultakat, hogy ha e jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszik át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A határozat ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A Miskolci Törvényszék rendelkező rész szerinti ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetnének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d), f), i) és j) pont]. Ezért 6 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte és megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen – a kihirdetést követően nyomban – az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, a vádlott és védője felmentés érdekében, a védő továbbá téves minősítés és a büntetés lényeges enyhítése érdekében fellebbezett.

[3] A meghatalmazott védő fellebbezésének részletes írásbeli indokolásában, a perbeszédben foglaltakkal egyezően, összességében arra hivatkozott, hogy a flakonban minimális benzinnel kevert víz volt, gyufásdoboz és gyufaszál azonban nem volt a vádlott kezében és csak mérgében akarta megijeszteni családtagjait, eszébe sem jutott életük veszélyeztetése. Ezen vádlotti elmondás kétséget kizáróan nem volt cáfolható a rendelkezésre álló és hosszasan elemzett bizonyítékok alapján. Mindezek miatt álláspontja szerint nem bizonyítható a bűncselekmény elkövetése, amellett, hogy a lefoglalt és megvizsgált eszköz alkalmatlan lett volna a cselekmény véghezviteléhez, ezért a vádlott felmentését kérte. Másodlagosan a bűncselekmény minősítése körében vitatta a védekezésre képtelen személy sérelmére történő elkövetést, mivel arra sem volt egyértelmű bizonyíték, hogy kiskorú tanú5 a cselekmény időpontjában aludt. A vádlott cselekvőségét emberölés kísérlete helyett rongálás vagy közveszély okozás kísérleteként lehet minősíteni, amely kísérlet nagyon távoli volt. Harmadlagos indítványa szerint a vádlott idős korára, büntetlen előéletére, a kényszerintézkedés hosszabb tartamára, egészségi állapotára és megbánására tekintettel a büntetés enyhítése indokolt.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.24/2025/7. számú átiratában a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Főügyészség által bejelentett fellebbezés indokolásával egyezően, teljeskörű felülbírálat körében az ítélet helybenhagyására tett indítványt a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 605. § (1) bekezdése alapján, nyilvános ülés keretében.

[5] Az átiratban kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logika szabályai szerint gondosan értékelte, indokolási kötelezettségét megfelelően teljesítette. A tényállást a vádlott védekezésével szemben elsősorban a sértettek vallomására alapította. A hibátlan mérlegeléssel megállapított megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, ezért az ítéletet a bizonyítékok értékelésén keresztül támadó fellebbezést célzó védelmi fellebbezés eredményre nem vezethet. Emellett a cselekmény minősítése is helyes azzal, hogy az elkövetés körülményeiből kétséget kizáróan a vádlott eshetőleges ölési szándékára vonható csak következtetés, amelyet a cselekmény elkövetését követő magatartása

és cselekményének kis mértékben méltányolható motívuma is alátámaszt. Büntethetőségi akadály nem állt fenn. A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság indokolatlanul alkalmazott enyhítő szakaszt, annak feltételei nem állnak fenn, a cselekmény társadalomra veszélyessége, négyszeres minősülése, a részbeni ténybeli beismerő vallomás és a kitartó szándék alapján, figyelemmel arra is, hogy az eredmény be nem következése a vádlott akaratától független körülményeknek volt köszönhető, így a kísérlet nem volt igen távoli sem, súlyosabb büntetés kiszabása indokolt a vádlottal szemben. Az ítélet egyéb rendelkezései a törvénynek megfeleltek.

[6] Indítványozta, hogy az ítéltábla ennek megfelelően – a Be. 599. §. szerinti nyilvános ülésen - az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606.§. (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlott büntetését súlyosítsa és hosszabb tartamú szabadságvesztésre és közügyek gyakorlásától eltiltás mellékbüntetésre ítélje, egyebekben az ítélet további rendelkezéseit hagyja helyben.

[7] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülvizsgálatát a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen végezte el, tárgyalás tartásának szükségessége nem merült fel.

[8] A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője és a meghatalmazott védő írásban kifejtett álláspontjukat és indítványukat változatlan tartalommal fenntartották, míg az ülésen részt vevő vádlott az utolsó szó jogán ismét kinyilvánította, hogy nem állt szándékában családtagjai életének kioltása, gyufa sem volt nála, nagyon szerette őket, nem tudott volna velük ilyesmit megtenni.

[9] A védelmi harmadlagos fellebbezés megalapozott, egyebekben a fellebbezések alaptalanok.

[10] Az ítéltábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt – az elsőfokú ítélet ellen bejelentett védelmi perorvoslatok irányára tekintettel – teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását. Emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről.

[11] A felülbírálat során mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra

utasítását eredményezte volna. Eljárási szabálysértésre egyébként az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[12] Az ítéltábla ezt követően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát vizsgálta [Be. 592. § (1)-(2) bekezdés].

[13] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság igen széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges körben messzemenően eleget tett, ítélete csupán kis részben megalapozatlan, részben iratellenes, részben hiányos megállapítás okán [Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pont], kiskorú tanú5 . sértett életkorát, valamint a vádlott cselekményt követő magatartását illetően. Felderítetlenséget és téves ténybeli következtetést [Be. 592. § (2) bekezdés b) és d) pont] az ítéltábla nem tapasztalt.

[14] Mivel a megalapozatlanság a Be. 592. § (1) bekezdés a) és b) pontjaira figyelemmel nem volt teljes, ténybeli okból nem jöhetett szóba az ítélet hatályon kívül helyezése, a részbeni megalapozatlanság pedig a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint kiküszöbölhető volt a tényállás helyesbítésével és kiegészítésével az ügyiratok tartalma alapján. Emellett kisebb kiegészítést volt szükséges tenni a személyi részt illetően is. A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése az ítéltábla számára a másodfokú eljárásban kötelező volt, mivel azt a törvény mérlegelést nem tűrő kötelezettségévé teszi (BH2019. 220., Kúria Bhar.I.166/2019., EBH2018. B.8., Kúria Bt.III.1311/2017., EBH2019. B.9., Kúria Bhar.III.1436/2018.).

[15] A személyi részt az ítéltábla a fentiek alapján a következő szerint egészíti ki:

- A vádlott az elsőfokú ítélet [5] bekezdésének utolsó mondatában felsorolt betegségei mellett gastrooesophagealis reflux oesophagitis betegségben szenved, betegségeire 9-féle gyógyszert szed.

[16] A történeti tényállást az alábbiak szerint helyesbíti:

– Az elsőfokú ítélet [11] bekezdésének utolsó mondatát kiegészíti kiskorú tanú5 . születési dátumával: születési idő.,

– A [20] bekezdés első mondatából mellőzi azt, hogy a flakonba engedett vízzel a vádlott felöntötte a szobában korábban kilocsolt benzint,

- A történeti tényállás [21] bekezdésének részeként tekinti továbbá az ítélet indokolásának [54], [64], [73], [74] és [75] bekezdéseiből az ott rögzített úgynevezett ténybeli tudati tényeket, miszerint: A vádlott tisztában volt a lakóingatlan műszaki paramétereivel és az éghető anyagok szobában való jelenlétével, valamint azzal, hogy a két szobában élettársa, lánya, nevelt fia és kiskorú alvó unokája tartózkodik, ahogyan tisztában volt azzal is, hogy amennyiben sikeresen lángra lobbantja a gyufát tűz keletkezik és hozzátartozói életüket veszthetik, de eziránt közömbös maradt. A tűz szomszédos lakóingatlanokra történő áttérjedésének lehetősége nem állt fenn.

[17] A tényállás részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölése az Encsi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály jelentésén (nyomozati iratok 22. oldal) és sértett³ tanú nyomozás, illetve bírósági eljárás során tett vallomásain (nyomozati iratok 23. oldaltól kezdődően, bírósági iratok 25. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) alapult. A tényállás helyesbítésének a cselekmény helyes minősítése, valamint a vádlott elkövetés utáni pontos cselekvőségének rögzítése miatt volt jelentősége, ezen módosítások azonban érdemben nem befolyásolták sem a bűnösségre levont következtetést, sem a bűncselekmény elsőfokú bíróság általi minősítését.

[18] A fentiek szerint pontosított, illetve kiegészített tényállás most már megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban, a Be. 593. § (3) bekezdése alapján. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok felülvizsgálásának tilalma folytán a másodfokú eljárásban a vádlott és védője elsődleges, felmentést célzó fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az ítélet teljes megalapozatlanságát eredményező ok hiányában vagy a részbeni megalapozatlanság orvoslását követően ugyanis a másodfokú bíróság a határozatát – a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan – az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapja. Ennek jogszabályi alapja a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése, amely szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg, ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett mikénti mérlegelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.).

[19] A törvényszék a lefolytatott széleskörű bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy elbírálása szempontjából lényeges bizonyítékot megvizsgált, új bizonyítékokat szerzett be, sértett² és sértett³ sértett tanúk jelenlétében meghallgatta szakértő¹ és 2szakértő igazságügyi tűzvédelmi és vegyész szakértőket, kihallgatta a sértettek kihallgatását fogadó rendőröket, valamint szembesítéseket végzett. A személyi- és tárgyi bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően külön-külön és összességükben is értékelte, bizonyítékértékelő tevékenységéről ítéletének [22]-[58] bekezdéseiben részletesen adott számot. Helytállóan járt el akkor, amikor a tényállást a vádlott túlnyomó részében tagadó vallomásával szemben sértett², sértett³ és sértett¹ sértettek nyomozati szakban tett következetesen egyező és egymást alátámasztó vallomása alapján, mérlegeléssel állapította meg. Az elsőfokú bíróság figyelemmel volt a vádlottak és a sértettek hozzátartozói viszonyára, és a vádlotthoz fűződő érdekeikre is, emellett behatóan vizsgálta a helyszínre érkező rendőrök által tapasztaltakat, valamint az igazságügyi szakértői vélemények tartalmát is, amelyek kiemelt jelentőséggel bírtak.

[20] A bizonyítékok gondos értékelése és mérlegelése alapján a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a vádlott az élettársával közös és nevelt gyermekével szemben már korábban kialakult konfliktusokat követően, az adott napon és helyszínen, felháborodva azon, hogy családtagjai már korán reggel nem követik az utasításait, mérgében a még ágyban fekvő és részben alvó családtagjaira benzint locsolt szét, majd azt megpróbálta meggyújtani, ez azonban rajta kívülálló okból nem járt sikerrel, azt követően pedig, hogy a családtagjai valamennyien kimenekültek a házból, cselekményével felhagyott, majd kiment az udvarra, a flakont a kerti csapnál kimosta és szétlocsolta a garázs előtt, majd a szobában testpermetet fújt szét annak érdekében, hogy a benzinszagot elnyomja.

[21] Iratellenes volt azonban a tényállás azon része, miszerint a vádlott a flakonba engedett vízzel még a szobában kilocsolt benzint is felöntötte volna, amelyet egyébként sértett³ tanú vallomására alapított, tekintve azonban, hogy sértett³ nyomozati iratok 23. oldalától kezdődő vallomásai, a szembesítési jegyzőkönyv, illetve a bírósági kihallgatása során ilyen tartalmú vallomást nem tett, más, erre vonatkozó bizonyíték pedig nem állt rendelkezésre, a tényállás ezen részét ([20] bekezdés) mellőzte az ítéltábla, az indokolás rész [26] bekezdésének ötödik mondatának ezzel egyező részével együtt.

[22] Az ítéltábla a [21] bekezdés kiegészítése kapcsán a következőket rögzíti. A tényállás az ítélet egészében és tartalmában vizsgálendő. A történeti tényállás részei az indokolásban írt, de tartalmilag tényeket rögzítő részek is. Az ítéleti tényállásban rögzített, a terhelt tudattartalmára vonatkozó megállapítások, úgynevezett tudati tények, nem a jogi értékelés részei, hanem a bíróság ténymegállapító tevékenységének eredménye. A tényállás körébe tartozik a bűncselekmény elkövetésével összefüggő, valamennyi körülményre vonatkozó ténymegállapítás, a terhelt személyi körülményeivel összefüggő adatok, valamint az elkövető tudattartalmára – egyes cselekmények megtörténte vagy meg nem történte vonatkozó ismeretére, céljaira – mint tudati tényekre vont következtetés is. Ezen tudati – és más – tények megállapításától határozottan el kell különíteni a megállapított tények jogi értékelését, ami a valónak már elfogadott fizikai és tudati tényeknek a jogi normával történő egybevetése, a törvény szövegének való megfeleltetése. Ennek eredménye pedig már jogi fogalmak formájában jelenik meg. A kettő közötti kapcsolatot az teremti meg, hogy ha az irányadó tényállás valamely, kívülvilágban megjelenő tényt és abból vont ténybeli következtetést egyaránt rögzíti és utóbbi helyes, akkor a jogi értékelésnek és ekként a történeti tényállás adott eleme megállapításának alapja van (EBH2009.B.15., Kúria 1.Bfv.1484/2021/18.). Ezekből következik, hogy ha a bíróság olyan tényt állapít meg az ítéletében, akár ítéletszerkesztési hiba miatt nem a történeti tényállás részeként, hanem az ítélet más részében, amely a bíróság ténymegállapító tevékenységének eredménye, az az ítéleti tényállás része. Ennek okán tekintette az ítéltábla az ítélet indokolás részében rögzített ténybeli tudati tényeket a történeti tényállás részének.

[23] A törvényszék büntethetőségi akadály hiányában törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény jogi minősítése is helyes volt, az indokolás azonban kiegészítést, illetve részben korrekciót is igényelt az alábbiak szerint.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen foglalkozott a cselekmény jogi minősítésével és vizsgálata során (elsőfokú ítélet [65]-[72] bekezdések) helyesen hivatkozott a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatában írtakra is. Megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott szándéka nem csupán testi sérülés okozására irányult, helytelenül következtetett azonban egyenes ölési szándékára. A Btk. 7. § értelmében szándékosan követi el a bűncselekményt, aki cselekményének következményeit kívánja (egyeses szándék) vagy a következményekbe belenyugszik (esetlegesen szándék). A szándékosság megállapításának feltétele, hogy az elkövető tudata a cselekmény elkövetésének az időpontjában átfogja a törvényi tényállás valamennyi tárgyi elemét (értelmi oldal), és a magatartás lehetséges következményeit kívánva vagy pedig abba belenyugodva cselekedjék (érzelmi oldal). A bírói gyakorlat szerint az ölési szándék akkor áll fenn, ha az elkövető tudata mindazon tényköörülményeket átfogja, amelyek az emberölés törvényi tényállásának a tárgyát és a tárgyi oldal elemeit alkotják. Amikor azonban a halál elmaradását illetően az elkövető legfeljebb a véletlenben bizakodhat, esetlegesen szándékról van szó. Aki ugyanis az eredmény elmaradását a véletlenre bízta, az ténylegesen belenyugszik az eredmény bekövetkezésébe. Erre utalt egyebekben – az ügyészi állásponttal egyetértve – a vádlott cselekmény utáni magatartása és a cselekmény kismértékben méltányolható motívuma is (BH2001.255.).

[25] Vizsgálta a törvényszék a minősítő körülményeket is és szintén helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy figyelemmel a vádlott kóros elmeállapotának hiányára és arra, hogy a megfelelő általános ismeretekkel is rendelkezik, felismerte a gyúlékony anyag tulajdonságait, veszélyességét, illetve azt, hogy a gyufa meggyújtásával bizonyosan tűz keletkezik és tudatában volt a tűzhalál különös kegyetlen voltának is, ahogyan a szobában tartózkodó személyek számával, életkorával és – a védelmi hivatkozással szemben, sértett³ és sértett² tanúk helyesen értékelt egybehangzó vallomása alapján - részben alvó állapotának is (BH2001. 255., BJD 10.030, 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/4., EBH2002. 731., BH2014. 325., BH2014. 6.), ekképpen az emberölés büntette különös kegyetlenséggel, több ember, részben tizennegyedik életévét be nem töltött és védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett.

[26] Vizsgálta a másodfokú bíróság esetlegesen egyéb minősítő körülmény, így az előre kitervelten, illetve az aljas indokból vagy célból elkövetés megállapíthatóságát is, ezen minősítő körülményekre azonban következtetés nem volt levonható, részben az egyes szándék hiánya miatt, részben arra tekintettel, hogy önmagában az aljas indok megállapításához nem elegendő az a körülmény, hogy a vádlott a sértettekkel fennálló aktuális konfliktusából fakadó indulatából, megtorlásból cselekszik, de önmagában a féltékenység sem elegendő, emellett a vádlott cselekvősege nem volt kitartó, időben elhúzódo és eltökélt sem.

[27] Csúpan a teljesség kedvéért jegyzi meg az ítéltábla, hogy nem merülhetett fel a vádlott cselekményének emberölés előkészületeként történő minősítése sem [Btk. 160. § (3) bekezdés], tekintettel az esetlegesen szándékra és a törvényi tényálláson belüli magatartásra.

[28] Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, miszerint a vádlott cselekménye a Btk. 10. § (1) bekezdése szerint kísérleti szakban rekedt, illetve, hogy a kísérlet úgynevezett befejezetlen kísérlet maradt. A teljes vagy befejezett kísérlet esetén ugyanis a tettes az elkövetési magatartást teljes egészében kifejti, a bűncselekmény mégis a kísérlet stádiumában reked, azért, mert a tényállásszerű eredmény nem következik be, míg befejezetlen vagy nem teljes kísérlet esetében az elkövető nem fejezi ki egészében az elkövetési magatartást. A legáltalánosabb értelemben befejezett a kísérlet akkor, ha az elkövető által megindított oki folyamat minden további elkövetési magatartás kifejtése nélkül az eredményhez vezet és legfeljebb az oki folyamatba való aktív beavatkozás vagy konkuráló más oki folyamat hátríthatja el az eredmény bekövetkeztét. Ezt megelőzően azonban az eredményt célzó tényállásszerű elkövetési tevékenység befejezetlen kísérlet. Ilyenkor az eredményt kiváltó oki folyamat már megindul, ám az elkövetési magatartás folytatása vagy az elkövetési magatartás más mozzanatainak a megvalósítása nélkül az eredmény nem jön létre (Kúria 4/2002. Büntető jogegységi határozat).

[29] A Btk. 10. § (4) bekezdésében meghatározott büntethetőséget megszüntető ok befejezetlen, azaz nem teljes kísérlet esetében önkéntes elállással, befejezett vagy teljes kísérlet esetén kizárólag az eredmény elhárításával valósulhat meg. Jelen ügyben mindezeknek megfelelően az önkéntes elállást kellett vizsgálni. Az önkéntes elállás azt jelenti, hogy a tettes felhagy az elkövetési magatartás tovább folytatásával, abbahagyja az elkövetési magatartás további kifejtését, vagyis elegendő az egyedüli elkövető továbbiakban tanúsított passzív magatartása, külső körülmény kényszerítő befolyása nélküli, túlnyomó részt saját elhatározásban történő visszalépése a megkezdett elkövetési magatartás tovább folytatásától (BJD2431., BJD 9804.). A megállapított és irányadó tényállás alapján a vádlott javára önkéntes elállás nem volt megállapítható, hiszen az eredmény a vádlott szándékától függetlenül a véletlennek, majd a sértettek gyors cselekvésének köszönhetően maradt el.

[30] Emellett a befejezett kísérlet egyben igen távoli is volt, szemben az ügyészi állásponttal, a sértettek ugyanis nem sérültek meg, egészségük sem károsodott, a halálos eredmény messze volt. Ennek azonban kizárólag a büntetés kiszabása körében volt jelentősége.

[31] Az eltérő minősítésre irányuló védelmi másodfellebbezés a fentiek alapján tehát nem volt eredményes, a bekövetkezett tényleges eredményre tekintettel rongálás büntette, vagy közveszély okozás büntettének kísérlete megállapíthatósága szóba sem jöhetett, tekintve, hogy a vádlott ölési szándékára egyértelmű következtetés volt levonható (Kúria Bfv.568/2022/8., BH2012.28., BH2021.157.).

[32] Az elsőfokú bíróság - a Kúria büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK véleményében foglaltak figyelembevételével - helyesen tárta fel a vádlott javára és terhére figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, az ítéltábla azonban nagyobb nyomatékkel értékelte enyhítő körülményként a vádlott megromlott egészségi

állapotát, mivel több, gyógyszeres kezelést igénylő megbetegedésben is szenved, továbbá életkorát is. További enyhítő körülmény kisebb nyomatékkal a bűncselekmény előzménye, a bűncselekmény kisebb mértékben méltányolható indító oka (BK vélemény II/9.) is.

[33] Valamennyi szempontot számba véve és mérlegelve, az ítéltábla arra a meggyőződésre jutott, hogy a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya ellenére, a vádlott kedvező személyi körülményei, a befejezetlen és igen távoli kísérlet, valamint az eshetőleges szándék oly mértékben ellensúlyozzák a súlyosító körülményeket, ami a büntetés enyhítésére adott lehetőséget. Ezért a büntetés Btk. 79. §-ában megfogalmazott céljának (speciális és generális prevenció) szem előtt tartásával, a Btk. 80. § (2) bekezdésében körülírt bünteteskiszabási körülményeket együttesen értékelve, az elsőfokú bíróság által 6 évben meghatározott szabadságvesztés büntetés tartamát a törvényi minimumra, 5 évre enyhítette, mivel úgy ítélte meg, hogy az tetтарыnyos, kifejezi az egyéniesítés követelményét és igazodik a bírói gyakorlathoz is. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott alapot, tekintve, hogy az még így is arányban állt a szabadságvesztés büntetés tartamával. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát továbbá a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb fokozatban, börtönben állapította meg, a vádlott büntetlen előéletére, megromlott egészségi állapotára és a cselekmény kisebb fokban méltányolható indítékára tekintettel.

[34] Az ítélet egyéb rendelkezései, így a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizártságra, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására és a bűnjelekre vonatkozó rendelkezések helyesek és törvényesek voltak, korrekciót nem igényeltek, ugyanakkor a bűnügyi költségről szóló rendelkezést az ítéltábla megváltoztatta, az igazságügyi genetikai és fizikus szakértők díját (1.612.360 Ft) a Be. 574. § (3) bekezdése alapján az államra terhelve, tekintve, hogy ezen szakértői díjak olyan bűnjelek vizsgálata kapcsán merültek fel, amelyekről kétségkívül megállapítást nyert, hogy nem az elkövetés eszközei és azok szükségtelenül kerültek lefoglalásra.

[35] Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta, rendelkezve még az előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján, valamint a Be. 321. § (5a) bekezdése alapján figyelmeztetve a legfoglalt, majd kiadni rendelt dolgok átvételére vonatkozóan a jogosultakat.

[36] Az ítélet elleni további fellebbezés lehetősége a Be. 615. § (1)-(2) bekezdésében foglalt feltételek hiányában kizárt.

Debrecen, 2025. november 27.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Deák Judit s.k. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 5.B.76/2024/40. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. november 27.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke